

וַיִּירָאוּ אֶתְּכֶם כָּל־אֶרֶץ

מה שלמדתי ממוחם המתפורר של הלוברסטים על כוחו של הטרור האיסלמי לתעתע במערב
* על תרופת המשמעות וכיצד מי שיש לו 'מה' יכול לנצח כל 'איק'

גלי בת חורין

יום לאחר הפיגוע בטרור, בו נרצחו ארבעה ישראלים שכל חטאם היה שישבו בבית קפה במרכז תל אביב, ישבתי במזנון גילמן באוניברסיטת תל אביב. לידי ישב גבר בעל לא מעט תארים אקדמיים, שהיה מבוגר דיו כדי לכוון אותי מיידלע.

לשמע ההתפלצות שלי מכותרת העיתון שהחזיק, שבה חולדאי, טייס לשעבר וראש העיר בהווה שבה בוצע הטבח, מצוטט: "עד שלא יהיה פה פיגוע טרור משמעותי, ישראל לא תלמד". "הטרור הזה לא היה איכותי מספיק בעיניו?" הזדקקתי מחולדאי שמאוכזב שלא מתו לו עוד אזרחים שהוא אחראי על ביטחונם, רק כדי להבטיח את המטרות הפוליטיות ההזויות שלו להקמת מדינה פלסטינית.

"מיידלע", הוא ענה לי, "הייתי בכמה מלחמות ואני רוצה לומר לך - מי שהיה שם יעשה הכול, אבל הכול, כדי שלעולם לא יעבור עוד את טראומת הלחימה."

"טוב ויפה", אמרתי לו (או בליבי) אחרי שהתאוששתי מההלם. אם כן, מדוע שלא ננחיל לאויב את התובנה הזו באמצעות טראומה בלתי-נשכחת?

☞

נזכרתי אז במחקר הלוברסטים של ד"ר ג'ורדן פיטרסון. לוברסטים היו קיימים בעולם עוד לפני שהיו עצים, ומדהים לגלות שהמבנה הכימי במוח שלהם זהה למוח שלנו. המוח הלוברסטי מגיב לתרופות כמו בני אדם. לוברסטר שקיבל פרוזק, לדוגמה, מפגין ביטחון עצמי מופרז כמעט כמו זה של חליווה. ריטלין מגביר את כושר הריכוז של הלוברסטר אם כי לא ברור לשם מה, וכשבולמים את זרימת הסרוטונין, גם לוברסטים הופכים מצוברחים, נרפים ונרגנים, ממש כמונו.

כששני לוברסטים נאבקים זה בזה, מוטב שהלוברסטר המובס יבין את מצבו. הטבע מעדיף כניעה והשפלה על פני מוות. "ביקן" משמעו, יחוש עצמו כנוע ומדוכא מכדי להתנפל על יריב שאינו יכול להביסו. לשם כך קיים במוחו, וגם במוחנו, מגוון ויסות כימי, שמדכא את הזרמת הסרוטונין למוח שאחראי על תחושת ניצחון שמייצרת אגרסיביות, כדי למנוע הרפתקאות שצפויות להסתיים בכני.

לוחמים בעלי אמונה לא התאימו לנרטיב שמבקש לפורר את תחושת המשמעות וצדקת הדרך. אלו גם היום אותם לוחמים 'תורניים ומשיחיים' שמבקשים בעלי המוח המפורר והתבוסתני להדיר מהצבא

המגנון הזה פועל על רכיכות וגם עלינו, אלא שמאחר שמוחו של הלוברסטר אינו משוכלל דיו להתגמש כדי ליישב את תפיסת המציאות שלו עם המציאות החדשה כפי שהיא - המוח שלו - הלכה למעשה מתפורר, כדי לפנות מקום להצמחת מוח חדש, מוח תבוסתני.

בן שיחי המלומד בקפטריה נשמע כמו מטאפורה מושלמת ללוברסטר תבוסתני שמוחו התפורר.

האם אנחנו לא מכירים כמה לוברסטים כאלו בצמרת הביטחון או כמה חברי קבינט? כל אלו שקוראים לכניעה תבוסתנית לארגון טרור, שבמציאות שמחוץ למוח שלהם - ניתן בהחלט לנצח ולהכריע?

☞

השאלה היא, אם כן, כיצד אויב מוסלמי פרימיטיבי הצליח להנחיל תודעת תבוסה במוחם של אלו ש"הקדישו את חייהם למען ביטחון ישראל", בתוספת פנייה תקציבית וכיבודים מארה"ב?

במהלך 1400 שנות קיום האסלאם - ולמרות גודלה העצום של האוכלוסייה המוסלמית - החברה האסלאמית לא תרמה לעולם ולו המצאה אחת משמעותית (גילויים מדעיים ומתמטיים שמיוחסים לאסלאם הגיעו מנתינים תושבי הארצות שכבש האסלאם).

האסלאם התמחה והשתכלל במהלך השנים

במיומנות אחת בלבד: כיבוש והכנעת אזרחים, חסרי מגן יחסית, באמצעות הטלת אימה וטרור, כפי שציווה ועשה הנביא. הלוחם המוסלמי האמיתי האחרון היה צלאח א-דין (שברחוב על שמו נמצאת, כמה אירוני, הפרקליטות שהפכה את מושג הדין ל'א-דין') שהביס

מתן סקופסקי, Orchid, שמן על בד, 50 על 50 התשפ"ד. לפרסום יצירות 0508621524

אנו נמשיך לנצח, להביס את אויבינו, וגם נזכה בכבודם של העמים, כל עוד יש לנו לוחמים שיוצאים לקרב כשתפילה על שפתיהם, אמונה בצדקת הדרך בליבם

תלאות ואף יהיה מוכן להקריב את עצמו, לעומתו אלו שנוטים לאובדנות לאחר שאיבדו את משמעות חייהם, גם אם אינם סובלים מחסור.

במלחמת העצמאות הובסו צבאות המתמחים בהטלת אימה - בידי צבא זעיר שבו גם החייל הפשוט ביותר שואב את כוחו מאמונה שלמה בצדקת הדרך. מי שיש לו 'מה' יכול לחולל כל 'איק'.

למרבה הצער, מערכת החינוך במדינת ישראל - התקשורת, התרבות, האקדמיה והמשפט - עושים יד אחת במגמה לפורר, לגרוס, להחריב ולהשמיד את המשמעות המחיה של הזהות היהודית ואת אהבת המולדת הציונית.

זהו, בתמצית, הפרויקט החילוני: להיות עם ככל העמים, ללא זהות ("האחר הוא אני"), ללא דת, מסורת ועבר יהודי, ללא רגש פטריוטי (פשיזם). כך נותרנו כפרטים בודדים, תלושים וקרועים, נטולי זהות, עקורי חיות, נעדרי משמעות. לוברסטים מובסים וכנועים.

הלם הקרב של 'שיח לוחמים'

לטעמי, נקודת ציון משמעותית בתהליך הייתה מייד אחרי הניצחון בששת הימים. הסופר עמוס עוז, שקרא למסור את הכותל ליריב המובס כי "אין אף אבן ששווה את שער ראשו של הנער", ערך ספר בשם 'שיח לוחמים'. מתוך ויקיפדיה: "בתקופה שלאחר מלחמת ששת הימים, שבה יצאו לאור בישראל עשרות אלבומי ניצחון ובה התרפק חלק מהציבור הישראלי על גודל הניצחון ועל הסיבה לשטחי יהודה ושומרון, פתח 'שיח לוחמים' דרך חשיבה שונה וצורת הסתכלות אחרת על המצב החדש

שנוצר באזור, והביא גם לבחינה ביקורתית ראשונה של 'קידוש' המלחמה בציבור הישראלי".

הספר שהשפיע על כל הדורות מאז, עודד לוחמים לפרש מחדש את גבורתם כאילו לא נעשתה בשם אתוס גבורה קולקטיבי אלא רק כחוויה מתמשכת של קשיים פיסיים, רגשיים ומוסריים של הפרט. כך נוצר נרטיב פרשני חדש למעשה המלחמה: המשמעות, ה'מה', נגזל, וכל מה שנותר הוא ה'איק' - מסכת של סבל שחוו תוך כדי גרימת סבל לבני אדם אחרים כמוהם. מסתבר

אדם בעל אמונה עמיד בפני תלאות ואף יהיה מוכן להקריב את עצמו, לעומתו אלו שנוטים לאובדנות לאחר שאיבדו את משמעות חייהם, גם אם אינם סובלים מחסור

שבין כל הלוחמים שרואינו ל'שיח לוחמים' היו גם שישה לוחמים, תלמידי ישיבת מרכז הרב (ששלושה מהם היו לימים ממקימי 'גוש אמונים'), עליהם נכתב ב'הארץ': "משום שלא הזדהו עם רגשותיהם התורניים והמשיחיים בחרו להשמיט את הראיונות איתם. אברהם שפירא סיפר לעיתון שאומנם בזמנו נאמר למרואיינים שהדברים לא נכנסו מקשיים טכניים, אך הסיבה הייתה חוסר התאמת תוכן דבריהם לספר שרצו".

הנה כי כן, לוחמים בעלי אמונה לא התאימו לנרטיב שמבקש לפורר את תחושת המשמעות וצדקת הדרך. אלו גם היום אותם לוחמים 'תורניים ומשיחיים' שמבקשים בעלי המוח המפורר והתבוסתני להדיר מהצבא. זו הסיבה שהם דורשים לסגור את מכינת עלי. גזל משמעות הוא ביטול חיוניותו של האדם. הוא הרצח של הנפש. הוא השיטה של הטרור האססיני, שמכניע על מי שאין לו 'מה'.

עתה ניתן להבין את אימתם של הלוברסטים המובסים שמה עצם קיומו של חייל יהודי גאה, נחוש ומלא אמונה בצדקת הדרך, יעורר את רוגזם התוקפני של אלו שהכריעו ושעבדו אותו. במשך שנים התריעו גורלים מוכנעים וכנועים ש"אין פתרון צבאי לטרור" ובו בזמן פעלו ביד קשה כנגד 'טרור יהודי משיחי', שאין ממנו חשש שישביע מלחמה. אלו שהיו אמונים להבטיח את חירותנו בארצנו, מורתעים מפני האויב ומפחידים אותנו שכל פעולה ריבונית בהר הבית "תבעיר את כל המזרח התיכון". הם לא מבטאים אלא את הפחד שצרב בהם האויב ותו לא.

יִבְרְכֶנּוּ אֱלֹקִים וַיִּירָאוּ אֶתְּכֶם כָּל־אֶרֶץ

בפסח יצאנו מעבדות לחירות. מזכר השואה נצמיח מחדש עמוד שדרה ציוני פטריוטי, בלב מלא גאווה בזכרנו את חללי צה"ל שהקריבו את חייהם מתוך הכרת זהותם ואמונה במשמעות ובחשיבות עצמאותו של העם היהודי, אותה ניצין למחרת.

עם ישראל שואב את משמעותו מתוך זהותו, וזהותו - באמונתו ובמנהגיו. ומכאן - את כוחו וחיותו. ואנו נמשיך לנצח, להביס את אויבינו, וגם נזכה בכבודם של העמים, כל עוד יש לנו לוחמים שיוצאים לקרב כשתפילה על שפתיהם, אמונה בצדקת הדרך בליבם, זהותם ברורה להם, והם אמונים ומאומנים לקרב. כך נגיע מנצחים לספירת העומר בתפילת יום העצמאות:

לְמַנְצַח בְּנֵינִית מְזֻמֹּר שִׁיר. אֱלֹקִים יִחַנְנוּ וַיְבָרְכֶנּוּ יָאֵר פְּנֵי אֶתְנֵן סֵלָה. לְדַעַת בְּאָרֶץ דְּרָפָךְ בְּכָל גֹּיִם יִשְׁוַעְתְּךָ. יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹקִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֶם. יִשְׁמְחוּ וַיִּרְנְנוּ לְאֲמִים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וְלְאֲמִים בְּאָרֶץ תִּנְחַם סֵלָה. יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹקִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֶם. אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָה יְבָרְכֶנּוּ אֱלֹקִים אֱלֹהֵינוּ. יְבָרְכֶנּוּ אֱלֹקִים וַיִּירָאוּ אֶתְּכֶם כָּל־אֶרֶץ אֶרֶץ.

אפסי הארץ מטילים אימה, פחד וטרור. אנחנו ננצח אותם בכוח חיותנו, אמונותינו וצדקת דרכנו.